

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

VII. Filios enutrivi, & exaltavi: ipsi autem spreverunt me. Is. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

suo beatus confidet, & te ridet, qui tam audacter illum injuriis laceffis, illi insultas in conspectu oculorum, quos jam non velatos sed apertos habet. *Ipsè deludet illusores.* Prov. 3. v. 34. Ecce! quid illic Dominus in caelo faciat, ludit illusores suos. Ludit in presenti, dum illis non opinantibus supervenit, miscendo toxicum voluptatibus, in quibus mel se reperturos sperabant, gloriae contemptum, jacturam lucri; & magis ludet in futuro:

cùm enim dixerint ut fideles *Casti Domine Domine aperi nobis; ipsi spondebit: Nescio vos.* Matth. 23. v. 11. Inunc, & conjungere istis verbis huic Illusoribus, quasi quibus aliud quàm ludos faciant. Imò hi sunt peccatores coram DEO nempe abominandi, quia sunt facti illusores. Illudunt sibi, illudunt proximo, & quoad possunt, illudunt Domino. *Abominatio Domino est quævis illudatio.* Prov. 3. v. 32.

VII.

Filios enutriivi, & exaltavi: ipsi autem spreverunt me. II. 1.

1. **C**onsidera tres esse status, in quibus spectari possunt filij alicujus Patris. Primus est servorum, alter liberorum, tertius hæredum. In statu servorum versantur, quamdiu ut minores subsunt tutoribus, à quibus gubernantur. In statu liberorum, quando jam adulti potestate tutoriâ exierunt. In statu hæredum, cùm jam adepti sunt hæreditatem seu opes paternas.

possessionem Patrimonii, quod est clara DEi visio. His positis facile agnosces, qui sint illi filii, de quibus hoc loco tantopere queritur Dominus. Certum est Beatos non esse nam isti tanto fervent amore Patris ut illum perpetuò laudent, non spernant. Superest ergo, ut sint fideles antiqui vel novi Testamenti. Ergo ad hoc non negaverim questum esse in fidelibus antiquæ legis, quales erant Hebræi, sed longè magis de fidelibus novæ Legis, quales sunt Christiani. Nam ut ut illi essent verè filij, vix utquam DEUS hoc illos nomine honoravit. Plerumque eos appellavit servos suos, partem suam, populum suum, dilectos suos. *Et tu Israel serve meus.* II. 13. v. 19. *Conciliaverunt partem meam.* Jer. 12. v. 10. *Consolamini popule meus,* II. 40. v. 10. *Partem Israel, & dilexi eum.* Os. 11. v. 1. Ex-
pres

pressum nomen filiorum DEI, non Abraham, Jacob, aut Juda, Christianis servabatur, uti S. Joannes advertit, cum diceret: *Videte, qualem charitatem dedit nobis Pater, ut filii DEI nominemur, & simus.* 3. Joh. 1. Non solum ait: *Simus*: Hoc enim commune fuit etiam Hebraeis: sed praeterea ait: *Nominemur*. Quo significat ad eam filiorum conditionem nos pervenisse, ut habeamur more filiorum, hoc est, ut Liberi, non ut Servi.

Itaque cum Dominus de illis queritur, quos tam absolute *Filios* appellat, quis dubitet eos peti Christianos tam ingratos, sceleratos, perfidos, ut toto die aliud non agant, quam illum spernere? Christianus es: *Filius DEI*. Talis cum sis, an aliquando serid pensasti modum, quo DEUS erga te utitur, tanquam Pater, & vicem, quam quotidie tu illi reddis, ut filius? Nunc tempus est cogitandi, qua ratione mutet stylum, si forte tu quoque sis ex numero illorum, qui aliud non faciunt, quam ut Patri suo novam semper praebant occasionem querelae.

2. Considera, quis sit ille tractandi inodus amabilis, quem Dominus tam justè tibi exprobrat. Ait te nutritum à se tanquam Filium, ait te exaltatum. *Filios enutrivit, & exaltavit.* Et quod hoc genus nutrimenti, fortè sola natura bona, quae tibi dedit, & illa quidem innumera? At ista communia sunt etiam infidelibus, qui non ideo filij nominantur, & sunt, quia non veniunt in partem adoptionis. Sunt praecipue bona gratiae; atque a-

deo nutrimentum, quod praeter ceteris hoc loco tibi exprobrat, illud est, quod recipis ut Christianus, in sanctissimo Sacramento, cujus nemo alius extra Ecclesiam particeps unquam fuit. Et ipse tamen ex parte sua semper habet in promptu, ut quotidianum pastum, modò velis usurpare: *Accipite & comedite: Hoc est corpus meum.*

Exaltatio verò quanam est? Ipsa, quae tot alijs negatur, gloria Christiani. Ista te reddit malis Angelis invisum, bonis venerabilem. Ista facit, ut ad te pertineat Regnum Caelorum. *In hoc vocati estis, ut benedictionem hereditate possideatis.* 1. Pet. 3. v. 9. Quid videtur tibi, nonne justam habuit Dominus causam dicendi: *Filios enutrivit, & exaltavit*? Siquidem tibi dedit nutrimentum tam praclarum, exaltationem tam sublimem, quid amplius facere potuit? hoc est, quod facere ullus pater potest amans filij, non modò illum erigere, sed extollere à mendicitate ad Principatum, quod, etsi Pater sit, facere nullatenus tenetur.

3. Considera, quid vicissim istis ita se habentibus tu illi praestes ut filius. Spernis ipsum. Non solum non reddis gratias, non revereris, non amas, sed luculentè spernis transgrediendo paterna ejus mandata: *Filios enutrivit, & exaltavit, ipsi autem spreverunt me.* O quanta est energia hujus particulae *Autem*. Hac enim ingratitude palam ostentat. Quatenus invicem opponit tractandi modum, quo pater erga filios utitur, & quem filij adversus patrem usurpant. Et ideo etiam

X 2 de:

demonstrat, quanto gravior sit offensa, quâ contra DEUM delinquant omnes Christiani illum spernendo, quàm sit ejuscunq; crudissimi Barbari. Quia extra infidelitatis voluntarie peccatum, quod in homine fidei poni nequit, omnia reliqua peccata, quæcunq; sint, vindictæ, fraudis, turti, libidinis, ceteris paribus longè graviora existunt in homine Christiano, & ut talia etiam gravius punientur in inferno, quia sunt contempus DEO exhibitus à filio: *Filios enutrivit, & exaltavit, ipsi autem spreverunt me.* Et nihilominus tam facilis es ad peccandum quotidie? Patet profectò, te nescire, quid facias. Quod vis eorum peccatorum, quæ committis, manifestum continet actum ingratitude. Quænam illa ingratitude? maximè abominanda, nempe talis filii contra talem Patrem. Bene pondera geminas voculas *Ipsi me*, & illico cognosces.

4. Considera, quomodo ingratitude, quam contra DEUM exerces ipsum spernendo, augeat peccatum comparatum similibus peccatis, quæ ab infidelibus patantur. augeat quoque comparatum peccatis, quæ olim ab Hebræis sunt commissa. quia quamvis & ipsi forent inter filios adoptivos, erant tamen, ut audivisti, adhuc minores, & quod consequens est, non receperunt illud genus nutrimenti, vel exaltationis propriæ filijs, qui sunt liberi, uti tu es. Illi non habebant nurrimentum præstantius Manâ, quo in solitudine fruebantur: *Plus illis manna ad manducandum.* Pf.

77. v. 24. Sed quid hoc sit, si nutrimento comparatur, quo tuum ris ad Altare, ubi Christus ipse & verus tuus cibus efficitur? *Ego panis, qui de celo descendi.* Joh. 6. 51. Illi non habebant exaltationem sublimiorem, quàm illam Legem Divino in Monte Sinâ promulgatam quàm promissorum, varicinorum prodigiorum, & illius demum sacerdotii ad eò famosi. Sed quid tunc iste apparatus, si cum exaltatione comparatur, quæ tibi contigit? Illa exaltatio, quamcunq; sit magna, excelsa, sublimis, id demum dignitatis habet quòd esset ordinata ad præsignandam tuam: und est cum istâ componatur typus & umbra exitit: *Umbra factorum Coloss. 2. v. 7.* Ita est, sicut ita & ipsi fuerunt exaltati, ut possent consequi cæleste Regnum, quia hæreditatis est commune cunctis filijs tam minoribus, quàm liberis. sed non verte notabilem differentiam. Si modo bene vivas, post mortem illico transis ad Paradisum, sed non illi. Quamvis essent Sancti ut Abraham, ut Jacob, ut Joseph, ut David, cogebantur totis sæculis expectare in Limbo, quia filii, dum sunt minores, habent equidem jus hæreditatis remota, sed non proximum. Ut possint adire possessionem, omnino necessarium est expectare, dum veniat ætas legitima à Patre constituta: *Urgue ad præfinitum tempus à Patre.* Gal. 4. quæ fuit in casu nostro adventus Christi. Quàm meritò igitur erubescas, dum vides, te modo ad eò diverso & præcellenti tractatum à Patre nullam ejus habere

habere rationem. Vix advertis fortunam, ne dum aestimas. Quid mirum, si DEUS magis de te, quam de illis conqueratur, magisque puniturus sit. Illi namque, qui in veteri testamento delinquebant, erant sicut filij Minores nondum integris dotari sensibus. Tu verò virilem ætatem attigisti, & quid excusationis culpa tuæ prætextes, si non verearis Patrem asperrari? *Filios enutrivisti, & exaltavi, ipsi autem spreverunt me.* ille verus & proprius est contemptus Patris, qui à filiis adultis proficitur.

5. Considera, cum non dicere: *offenderunt me sed spreverunt me.* nam in hoc denique consistit malitia peccati, quæ tantopere ad indignationem commoveret, videlicet in contemptu. Quid enim aliud nocenti afferes? non potes turbare pacem, quæ in sinu ejus conquiescit, non tollere potentiam, non minuere Providentiam, non armis illum throno suo dejicere: *si peccaveris, quid ei nocebis?* Job. 35. v. 6. quidquid facere illi potes mali, in contemptu versatur: *ipsi autem spreverunt me.* Cum igitur peccatum aliquod committis, libidinis, furri, fructus, non specta, quid in se sit opus illud, sed considera, quod sit contemptus DEI. Nonne DEUS est, qui illud tibi sub itæ suæ comminatione prohibet? hoc sufficiat, ne committas. Scio, quid excusationis pro te afferas, nempe te non facere, ut DEUM spernas, sed ut illam oblectationem capias, ut illam cupiditati tuæ satisfactionem

præbeas. Sed quid ista tibi excusatio proderit? nimium foret, si ex proposito spernendi DEUM sperneres. Hoc enim damnati, hoc demones faciunt. Sufficit, quod illum spernas. Hinc est, quod non dicat; *Ipsi autem spreverunt me, ut spernerent me.* Sed absolute pronunciat: *spreverunt me.* An tu contentus eris, quod domesticum famulitium non te spernat animo spernendi, sed tantum ut libidini suæ faciat satis? cum ille iussa tua non promptè exequitur, mox irasceris tanquam contemptui habitus. Et non vis DEUM irasci tibi? Ah quid est, quod illi adeo dolet? contemptus: *Contempsit me domus Israel.* Jer. 3. v. 20. *Contempsit iudicia mea.* Ezech. 5. v. 6. *Contempserunt legem meam.* Ezech. 22. v. 26. *Contempserunt timorem DEI.* Eccli. 49. v. 6. Hæc perpetua sunt lamenta scripturæ. Quia cum nosti DEUM aliquid vetare, & tamen illud agere decernis, ut perverſæ cupiditati obsecundes, jam tu illis dicis, quantum satis est, te non curare omnem ejus indignationem paternam: jam obedientiam detrectas, obsequium negas, hæreditati palam renuncias. Et mirum tibi videtur unum peccatum mortiferum etiam minimum æterna supplicia mereri? Eam eretur, ut est contemptus DEI. Fieri nequit, ut ulla pœna inferorum sit commensurata delicto tam gravi. Proinde, quod deest gravitati supplicij, quoad potest, duratione suppletur.